GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Dretes i esquerres, religió postmoderna

Opinió | 14/11/2025 | 18:50

Una reflexió crítica sobre com l'eix esquerra–dreta s'ha convertit en una identitat buida que substitueix l'anàlisi material i la política real

Durant molts anys em vaig considerar una persona d'esquerres. No pas per estètica ni per consignes buides, sinó perquè entenia que l'esquerra històrica era aquella que defensava la classe obrera, els drets laborals i la transformació real de la societat. L'esquerra que parlava d'explotació, de propietat, d'economia i de lluita de classes; la que bevia de l'anàlisi de Marx, Engels o Lenin, no pas de l'eslògan fàcil de tertúlia.

Amb el temps, però, vaig deixar de sentir-me identificat amb aquesta etiqueta. L'esquerra dominant va renunciar als seus fonaments històrics: va abandonar la classe treballadora i va substituir l'anàlisi materialista per un catàleg de causes simbòliques, líquides i sovint desconnectades de la vida real. En lloc de parlar de salaris, habitatge, precarietat o poder econòmic, gestiona debats culturals que no transformen res.

I tampoc em sento part de la "dreta". En realitat, perquè aquesta dualitat ja no explica absolutament res. L'oposició esquerra–dreta és un invent parlamentari del segle XIX, un mapa caducat per a un món que ja no existeix. Marx i Lenin mai no van analitzar la política des

d’aquest eix: se centraven en les relacions de classe, no pas en situar-se a un costat o altre de l’hemicicle.

Avui, aquesta dualitat serveix sobretot per mantenir un tribalisme infantil, una mena de partit de futbol permanent, més que no pas per comprendre la realitat.

El més curiós és que molta gent pensa exactament el mateix, encara que no ho verbalitzi. Tothom sap que aquesta divisió ja no representa res, que és una simplificació absurda que no explica ni la seva vida ni els seus problemes. Però callen. Per què?

Per por. Por de ser assenyalats, menyspreats o etiquetats si s’allunyen un mil·límetre del discurs oficial del seu “bàndol”. I ho entenc perfectament: conviure amb fanàtics d’una samarreta política és esgotador. Quan renuncies al joc i decideixes pensar pel teu compte, t’hi llancen al damunt amb una agressivitat que té molt poc de política i molt de sectarisme. Qui ho ha viscut sap com arriba a cansar.

És per això que tinc clar des d’on parlo. No des de l’esquerra moderna, ni des de la dreta, perquè cap d’aquestes etiquetes descriu realment la meva posició. Parlo des d’una tradició política que posa al centre allò material, allò real: les condicions de vida de la gent comuna.

Marx i Lenin no defensaven “ser d’esquerres”; defensaven la classe treballadora davant l’explotació i analitzaven la societat amb eines científiques, no amb samarretes ideològiques.

Per això vaig deixar d’anomenar-me “d’esquerres” i mai em consideraré “de dretes”. Perquè cap de les dues paraules no defineix res essencial. Perquè el que avui es ven com a esquerra i dreta funciona més com una religió identitària que com una anàlisi rigorosa del món.

Jo estic del costat de qui treballa i viu del seu esforç. Del costat de qui creu que la realitat es canvia amb política material, no amb etiquetes.

Tot la resta —dretes, esquerres, colors, bàndols— és soroll per entretenir els qui prefereixen un estadi a una societat.

Autor: David Abad Castillo

https://gironanoticies.com/noticia/282941-dretes-i-esquerres-religio-postmoderna.htm